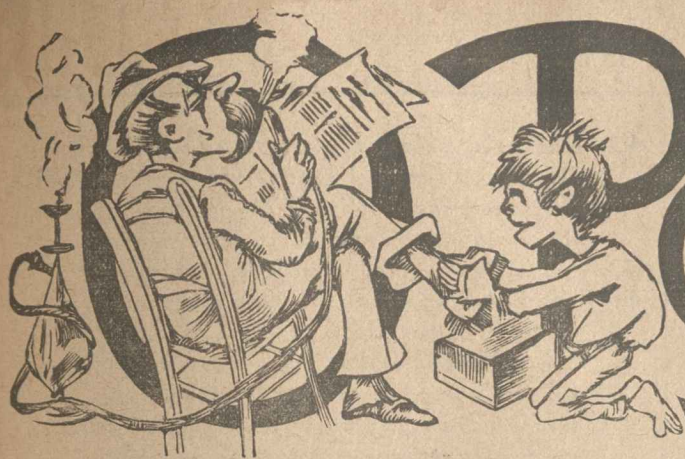

ΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια δεκακόσα κι' ὀγδοήκοντα δεκτῷ,
τὸ Ταμεῖο μας κλεισμένο καὶ τὸ χέρι ἀνοικτό.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ 'σπὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Μαρτίου δωδεκάτη,
μέγα πένθος 'στὸ Παλάτι.

Ὁκτῶ ποῦντος κι' ἑννεήντα καὶ ἀκόμη ἑκατό,
μὲ τοὺς ἄλλους μασκαράδες τὴν μουτσούνά μου πετῶ.

Ἡ σεβαστὴ
Σαρακοστή.

Σὺ, Κύριε τῶν οὐρανῶν, βοήθησε κι' ἐμᾶς,
ὡς πᾶρ' ἡ τρέλλα τὰ βουνὰ κι' ὡς παύσουν τὰ νταούλια,
ὡς εἶναι τὸ προσφάγι μας φωμι καὶ ταραμᾶς
καὶ ὡς φουσκώσουν ἡ κοιλιαὶς μ' ἑλληαῖς καὶ μέφασούλια.
'Ας φωτισθῇ τὸ καύκαλο αὐτοῦ τοῦ τρελλοκόσμου
κι' ὡς παύσουν πλέον οἱ χοροὶ τοῦ Ψύχα κι' ὁ 'δικός μου.

Βαδίσωμεν περίλυποι πρὸς τὸ Νεκροταφεῖον,
ἐνθυμηθῶμεν τῆς ζωῆς τοὺς πόνους τοὺς πικροὺς,
ὕμνήσωμεν εἰς τοὺς ναοὺς τὸν ἀγαθὸν Νυμφίον,
καὶ γοερῶς θρηνήσωμεν τοὺς ζῶντας καὶ νεκροὺς.
'Ας ἴδωμεν τὰ ἔγκατα ἑνὸς καὶ ἄλλου τάφου
καὶ τὸν δακτυλιόλιθον ἐκεῖνον τοῦ Ζωγράφου.

Μακράν, τρελλὴ Ἀποκρηά, μακράν τὸ Κομητάτο,
ποῦ ἦλθε μὲ σωτήρια προγράμματα γεμάτο,
κι' ἡσθάνθη ἀγανάκτησιν ὁ Θεοδωρῆς πολλὴν
καὶ τὸ κατεπολέμησε μὲ πάθος καὶ χολήν,
ἐκ φόβου μὴ ὁ Σύλλογος μ' αὐτὸ ζημιωθῇ
κι' ἡ νέα ἐπανάστασις διὰ παντὸς χαθῇ.

Μακράν κακῶν συλλογισμῶν, διαβολῶν καὶ φόγου
'στὰς συνεδρίας σπεύσωμεν τοῦ φοβεροῦ Συλλόγου,
στεφανωθῶμεν ρόδινον τοῦ Ἀπριλίου στέμμα,
γενῶμεν ὅλοι ρήτορες καθὼς ὁ Φασουλῆς,
ἐν τούτοις ὅμως, Ἕλληνες, ὡς ρίψωμεν ἐν βλέμμα
καὶ εἰς τὸ οὐρητήριον ἐκεῖνο τῆς Βουλῆς.

Μακράν, τρελλὴ Ἀποκρηά, μὲ ὅλους σου τοὺς κρότους,
ὡς ἀκουσθῇ ἀπὸ παντοῦ βαρὺς ὁ κοπετός,
καὶ νῦν τὰ ὅπλα ρίπτοντες τῆς πλάνης καὶ τοῦ σκότους
περιβληθῶμεν ὅλοι μας τὰ ὅπλα τοῦ φωτός.
'Ας στρέψωμεν μὲ συντριβὴν τὸ βλέμμα μας πρὸς τᾶν
κι' ὡς κάμωμεν Χριστιανὸν καὶ τὸν Χαμίτ Σουλτάνο.

'Ας νίψωμεν τὰς χεῖρας μας καθὼς καὶ ὁ Πιλάτος,
ὡς ἴδωμεν τί γίνεται τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος.
μὰ καὶ τὸ Ἴσοζυγιον ὡς λάβωμεν ὑπ' ὄψει
καὶ ὅ,τι ψεῦμα προσπαθεῖ καθέννας νὰ μᾶς κόψῃ.
Ναί, Κύριε τῶν οὐρανῶν, καὶ μετ' ἡμῶν γενοῦ,
καὶ δώσε μας τοῦλάχιστον μὴαλὰ τοῦ πατεινοῦ.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

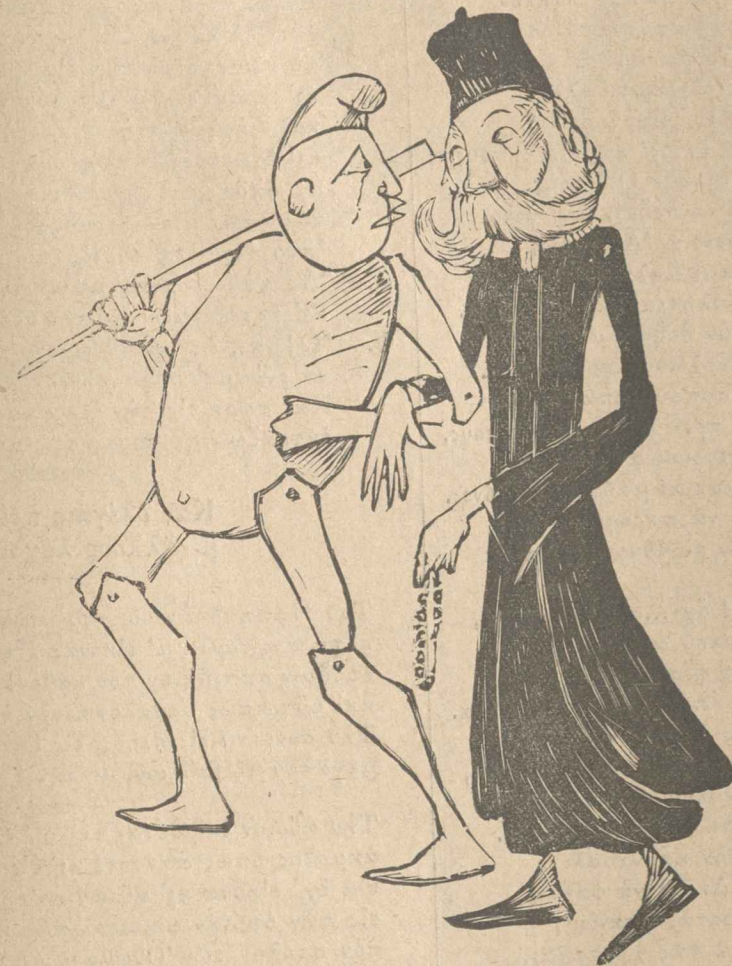
- Φ.—Είδες λοιπόν τί έγινε αυτό το καρναβάλι
και το νομίζω περιττόν νά σοῦ τὰ λέγω πάλι.
Ἀνεστατώθη σύμπασα ἡ νέα Ρωμηοσύνη
και ὅλους μᾶς ἐκτύπησε δεινὴ παραφροσύνη.
Είδες τοὺς μασκαράδες μας, τοὺς τόσους Περικλέτους,
τὸν βίον τὸν ποιμενικόν, τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους,
τῆς κουκουβάγιας τῆς Βουλῆς, τὰ φεῖδιχα, τὰ χταπόδιχα,
εἶδες τὸ μέγα ζήτημα τῶν προσφιλῶν Βουλγάρων,
τὸν ἀρχικαγγελάριον ἀπάνω εἰς τὸ κάρν, τὴν
τὴν πλύστρα μὲ τὴν κόρη της, τὴν πράσινη ἐλπίδα,
τῆς Κατερίνας τὸν χορὸ μετὰ τοῦ Καραβίδα,
καὶ μασκαράδες εὐπρεπεῖς, πολλοὺς τε καὶ ποικίλους,
καὶ τὸν χρυσοῦν Διόνυσον καὶ μουσικοὺς ὁμίλους,
καὶ εἶδες μίμους, σάτυραν, κομψότητα σπανίαν,
καὶ ἤκουσες νὰ τραγουδοῦν μὲ τὴν ἀρμονίαν
τοῦ Παριζίν' οἱ μαθηταὶ παροϊνίον τι ἄσμα,
καὶ εἶδες τῆς Σαρακοστής τὸ σκελετωδὲς φάσμα,
καὶ τῶν ἀνθρώπων μελετᾶς νεφρούς τε καὶ καρδιάς
ἀνάπλεως μαθήσεως καὶ ὑψηλῆς παιδείας,
καὶ σπεύδεις πρὸς τὰ μνημῆτα μὲ φιλοσόφου φρένα
νὰ ἴδῃς τριγύρω σκελετοὺς καὶ ὅστ' ἡγεγυμνωμένα,
ὁ χειριστοῦ, ὁ βέλτιστος, ὁ κλέπτης, ὁ ἱππότης.
Π.—Ἀπεκδυθῶμεν, Φασουλῆ, τὰς τόσας ἀμαρτίας
καὶ ἔλθ' νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς πολιτείας,
τὰ πάντα δὲ ἅς εἴπωμεν καθὼς ὁ Δεληγιάννης
πῶς εἶν' ἐπινοήματα τοῦ δόλου καὶ τῆς πλάνης.
Κι' ἂν τώρα ἐθροιάμευσε αὐτὸ τὸ Κομνητάτο
καὶ ἐμασκαρεύθησαν πολλοὶ μὲ ὅλα τὰ σωστά των,
ἀλλ' ἔστι Δίκης ὀφθαλμὸς καὶ ἐλεύσεται ἡμέρα
ποῦ παρουσία θὰ γενῇ, βρὲ Φασουλῆ, δευτέρα,
καὶ ὁ Δεληγιάννης ἀνυψῶν πρὸς τὸν θεὸν τὰς χεῖρας:
«Τιμώρησε, μὲν ντρί, θὰ πῇ αὐτοὺς τοὺς ὀλετήρας
καὶ τοὺς ἐργάτας τελετῶν ἀσέμνων καὶ ἀνοσίων»...
Ἀλήθεια, βρὲ, τί γίνεται καὶ ἐκεῖνο τὸ Μουσεῖον;
Φ.—Θαρρὺ πῶς ἔγινε πολλὴ ρεμούλα καὶ ἀμάκα
διότι ἐφυλάκισαν καὶ αὐτὸν τὸν Ποστολάκα
καὶ ἐσφράχισαν τὸ σπῆτι του μετὰ τῆς κουστωδίας...
Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ.— Δὲν τῷμαθες;
Π.— Ὡς σπαραγμοὶ καρδιάς!
Ἀμ' ὁ δακτυλιόλιθος, τὸ θέμα τῆς ἡμέρας;
Φ.—Τὸν συζητοῦν εἰς τὰς μικρὰς καὶ τὰς μεγάλας σφαίρας.
Π.—Καὶ τί προκύπτει, Φασουλῆ, ἀπὸ τὰς συζητήσεις;

Φ.—Καὶ πάλι βλέπω ἄρχισες νὰ κάμνῃς ἐρωτήσεις.
Ἐγὼ σοῦ εἶπα καὶ ἄλλοτε, κανάχι τοῦ δικαίου,
πῶς ἐρωτήσεις σοβαρὰς δὲν δέχομαι καθόλου,
ἀλλὰ ἐσὺ μοῦ κοπανᾷς τὸ ἴδιο γουδοῖον...
Π.—Μὰ ὁ δακτυλιόλιθος πολὺ μ' ἐνδιαφέρει.
Φ.—Γιατὶ ἐνδιαφέρεσαι γιὰ κάθε πρᾶγμα ξένο,
ἀφοῦ ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, ποτὲ δὲν ἐπεμβάινω;
Μὴ ὁ δακτυλιόλιθος ὁ δικός σου εἶναι τῆχα
καὶ συζητεῖς καὶ μ' ἐρωτᾷς περὶ αὐτοῦ, βρὲ χιτ;
Καὶ ἂν ὁ κόσμος δι' αὐτὸν ἀμέσως ἐξεπλάγη
μὲ τὸ Πανεπιστήμιον ἐκεῖνος ἀντηλλάγη,
καὶ ἀνταλλαγῇς πρὸς τὸν γνωστὸν Μπουρνιάν ταν;

καὶ εἰς τοῦτον παραχωρηθεῖς πρὸς ἄλλον ἐπωλήτην
καὶ πωληθεῖς ὑπὸ Μπουρνιᾶ τοῦ Συμβολαιογράφου
κατέστη πρᾶγμα ἴδιον καὶ κτῆμα τοῦ Ζωγράφου
καὶ κτῆμα τούτου καταστάς διὰ πωλητηρίου
κρατεῖται δικαίωματι καὶ κατοχῇ κυρίου,
νομίμως δὲ κρατούμενος οὐδὲως ἀραιεῖται
καὶ εἰς οὐδένα διδεται οὐδὲ παραχωρεῖται,
καὶ μὴ παραχωρούμενος πρὸς δημοσίαν χρῆσιν
δὲν ἐπιδέχεται θαρρὺ συζητήσιν καὶ κρίσιν,
καὶ μὴ ἐπιδεχόμενος καθόλου συζητήσεις
δὲν θέλει τώρα δι' αὐτὸν νὰ κάμουν ἐρωτήσεις
καὶ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐρώτησιν, γαῖδοῦρι,
δὲν ἐπιτρέπει νὰ ῥωτᾷ καὶ ἡ δική σου μοῦρη.
Ἄν ὅμως εἶναι ὑποπτος, καθὼς φωνάζουν ἄλλοι,
ὁ κόσμος δὲ περὶ αὐτοῦ ὀλίγον ἀμφισβῆλλῃ,
ἅς κρίνουν οἱ ἀνακριταὶ καὶ οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ νόμου
ἐγὼ δὲν πέρνω, Περικλῆ, κανένα ἴσ' τοῦ λαοῦ μου.
Γιὰ τὸν δακτυλιόλιθον ὁ κόσμος ἅς λυσάξῃ,
ἐγὼ δὲν λέγω τίποτα, πᾶ! πᾶ! θεὸς φυλάξῃ!

Ἄς γίνεταί περὶ αὐτοῦ συζήτησις καὶ σῆλος,
ἅς τὸν φορῇ νυχθημερόν ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος,
ἅς τὸν πωλήσῃ, Περικλῆ, ὁ κύριος Ζωγράφος
καὶ ἅς τὸν πάρῃ ὁ Μπουρνιᾶς ὁ Συμβολαιογράφος
καὶ ἅς τὸν χαρίσῃ ὁ Μπουρνιᾶς καὶ ἅς τὸν ἀνταλλάξῃ;
ἐγὼ δὲν λέγω τίποτα, πᾶ! πᾶ! θεὸς φυλάξῃ!
Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἐρωτῶ τί κάμνει ὁ πλησίον,
καὶ ἂν τὸ Νομισματικὸν ἐσούφρωσαν Μουσεῖον,
ναὶ μὲν μοῦ φαίνεται κακὸν καὶ δοκιμάζω πόνον
διότι τὰ νομίσματα σουφρόνουν τῶν προγόνων,
ἀλλ' ὅταν τὰ κλεπτόμενα σκεφθῶ πῶς εἶναι ξένα
καὶ οὐδὲ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν θ' ἀνῆκουν εἰς ἑμάν,
ἀμέσως παύω, Περικλῆ, νὰ σέρνω τὰ μαλλιά μου
καὶ ἀνάβω τὸ τσιγάρο μου καὶ πῶ ὅτ' ἡ δουλειά μου
ἔν τούτοις εἴθε, ἀδελφέ, καὶ ἐγὼ νὰ εἰμπορεύσω
πολύτιμον δακτύλιον ἴσ' ὅτι μέλλον νὰ φορέσω
νὰ τιμηθῇ τὸ χέρι μου μ' αὐτὸ τὸ δακτυλίδι...
Π.—Τὰ δακτυλίδια δὲν τιμοῦν τὸν ἀνθρώπον, κασσίδη.

Φ.—Ἄν δὲν τιμοῦν τὸν ἀνθρώπον καθόλου τὰ στολίσματα,
καὶ ἂν τὰ χεῖρα μοναχὰ τιμοῦν τὰ δακτυλίδια,
ἀλλὰ εἰσεύρουν οἱ σοφοὶ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ διαβάζουν
πῶς εἶναι καὶ ἄλλα ποῦ τιμοῦν τὰ χεῖρα ποῦ τὰ βλέπουν.
Π.—Μὴ περαιτέρω προχωρῇς, ὡς ἐδῶ πέρα στάσου,
καὶ λάβε κάμποσαις σβερχικαῖς γιὰ τὰ σοφὰ ρητὰ σου.

Φασουλῆς ὁ μπεχλιβάνης
καὶ ὁ Θῆτα Δεληγιάννης.

- Φ.—Λοιπὸν ἀπεχωρήσατε ἀπὸ τὸν κόσμον πλέον
καὶ νὰ κρυφθῇτε θέλετε εἰς τὰς ὀπὰς σπηλαίων;
Π.—Ὦ! ναὶ, αὐτὸ ἐπιθυμῶ ἐξ ὅλης μου καρδιάς
καὶ ἡμέρας θέλω νὰ ἴδω ἐκρινῆς εὐδίας
μακρὰν τοσοῦτων πλεκτανῶν, μακρὰν τοσοῦτων δόλων,
μακρὰν τῶν ἡμετέρων μου, μακρὰν ὑμῶν καὶ ὅλων.
Αὐτὸ τὸ ἔμαθα καὶ ἐγὼ, καὶ ἦλθα νὰ σᾶς πάρω
νὰ ἀναχωρήσωμεν πεζοί, μὲ ἀμαζὶν ἢ κάρο,
γιατὶ καὶ ἐγὼ εὐρίσκομαι ἀπογοητευμένος
καὶ ἐπιθυμῶ εἰς τὰ βουνὰ νὰ φύγω ἐσπευσμένως.
Μακρὰν, μακρὰν, ἀγαπητέ, τοῦ κόσμου τοῦ ἀστάτου,
διότι ἂν καὶ ἐνήργησα κατὰ τοῦ Κομνητάτου
καὶ τὸν λαὸν ἀπέτρεψα μὲ πᾶσαν προθυμίαν,
ἀπὸ τὴν μετεμπίσειν καὶ ἀπὸ τὴν εὐθυμίαν,
πλὴν ὁ λαὸς δὲν ἤκουσε τὰς προτροπὰς ἐκεῖνας
καὶ ἀναστάτους ἔκαμε ἀμέσως τὰς Ἀθήνας,
καὶ κεχηγνότες ἔμειναν οἱ ἐν τοῖς ἴσοις πρῶτοι
καὶ ὁ βασιλεὺς ἐθαύμαζε καὶ κατεχειροκρότει,
ἡ δὲ πατρίς κατέκειτο ψυχρὸν καὶ ἄπνουν πτώμα,
καὶ τὸν πολὺν μου Σύλλογον παρῴδησαν ἀκόμα
μὲ γάταις, μὲ ἐγγχειρίδια, μὲ κόκκινα κασκέτα,
καὶ ἴσ' ἀπαραθυρόφυλλα ἐκρέμασαν λουκέτα.

Ὡς αἶς τοῦ Ἄδου Ἐρινύος!... ὦ θέαμα φορικῶδες!...
εἰς Σύλλογος Πολιτικός, ἐν μέγα ἰδεώδες,
γενόμενον ὡς ἄθρομα, ὡς μία παρῴδια...
ὑπερεπλήσθη πικριῶν ἡ μαύρη μου καρδιά.
Φ.—Ἐκεῖνος ὁ Χαρίλαος, ἐκεῖνος πταίει μόνον,
αὐτὸς τὸ ἔθνος ὀδηγεῖ πρὸς πέλαγος κλυδωνῶν,
αὐτὸς ἴσ' ὅτι μέση ἐβγάλε καὶ αὐτὸ τὸ Κομνητάτο
ποῦ ἔφερε μὲ τῆς φωναῖς τὸν κόσμο ἄνω κάτω,
ἐκεῖνος ἐκατάφερε καὶ ἐγὼ νὰ γίνω μέλος
καὶ ἐτόξευσ' ἐναντίον σας πικρὸν καὶ πάλιν βέλος.
Δ.—Εἶδα χοροὺς καὶ ἀπέστρεψα τὸ βλέμμα μετὰ φρίκης
καὶ νὰ ἀνασῶν ἐσπεύσα τὸ ζῆφον ἐκ τῆς θήκης,
εἶδα χοροὺς δημοτικούς νὰ δίδῃ καὶ ὁ Φιλήμων
καὶ ἀμέσως ἀπεχώρησα μακρὰν ὁ πολυτλήμων,
εἶδα λαὸν τριγύρω μου ἐκ μετεμπεσμένων
καὶ ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν με βλέμμα δακρυσμένον,
εἶδα πᾶν μέγα φρόνημα ὀλοτελῶς ἐκλείπον
καὶ μασκαράδες ἀρκετοὺς ἐφ' ἀμαζῶν καὶ ἵππων,
εἶδα λαὸν βακχεύοντα μὲ τὴν εὐθυμίαν
καὶ ἐθάρνησα τὴν τύχην του ὡς τὸν Ἱερεμίαν,
εἶδα καὶ σᾶς νὰ στέκεσθε ῥηλὰ ἴσ' ὅτι Κομνητάτο
καὶ τὴν χρυσὴν μου γέφυραν πυκνὸν σωρὸν θρυμμάτων,

καὶ θέλω νὰ περιβληθῶ μακρὺν καὶ μαῦρον σάκκον
καὶ εἰς γωνίαν ἔρημον βαθὺν νὰ σκάψω λάκκον
καὶ ἀπὸ τὸν Σύλλογον μακρὰν ν' ἀφήσω τὰ ὅσ'τά μου...
πιστεύσετε πῶς ὁμιλῶ μὲ ὅλα τὰ σωστά μου.

Φ.—'Αφοῦ ἐσεῖς τὸ λέγετε κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει.

Δ.—'Οποῖοι δόλοι ἀληθῶς!... ὅποιον καρναβάλι!

'Οδῆγει με εἰς Κολωνόν, εἰς ἄντρα καὶ εἰς κήπους,
ἐκεῖ ποῦ ἦλθεν ἄλλοτε ὁ βασιλεὺς Οἰδίπους.

Φ.—'Εμπρὸς σὰς κλίνω ταπεινῶς τὸ δεξιόν μου γόνυ.

Δ.—'Εγὼ Οἰδίπους θὰ γενῶ καὶ σεῖς ἡ 'Αντιγόνη.

Φ.—Πρὸς χάριν σὰς τὸ δέχομαι καὶ θηλυκὸς νὰ γίνω
καὶ ὡς ὁδηγὸς σὰς πάντοτε πλησίον σὰς νὰ μείνω.

'Επακουμβήσατε λοιπὸν 'στὸν δεξιόν μου ὄμω,
καὶ ἅς ἀρχίσωμεν σιγὰ τοῦ Κολωνοῦ τὸν δρόμον.

Δ.—'Οδῆγει με, ὦ κόρη μου, εἰς τόπους ἀπατήτους.

Φ.—'Ας φύγωμεν, ὦ πάτερ μου, προδότας καὶ ἀνοήτους,
ἅς ψάλλουν δὲ τριγύρω μας μυρίαὶ ἀηδόνες
καὶ ἅς κουτσουλοῦν τὴν μύτημας αἱ μαῦραι χελιδόνες.

'Εμπρὸς, ἐμπρὸς εἰς Κολωνόν νὰ πάρωμεν ἄερα,
καὶ ἀφοῦ καὶ οἱ δύο κλαύσωμεν τὸ ἔθνος ἐκεῖ πέρα
ἅς πᾶμε 'στὴν Δεκέλειαν...

Δ.— 'Α! ὄχι...σ' ἄλλο μέρος,
ὅπου δὲν ἔρχεται πνοὴ βασιλικῆς ἀέρος.

Φ.—Τότε λοιπὸν πρὸς τὸ Δαφνὶ ἅς φέρωμεν τὸ βῆμα.

Δ.—Ναί, κόρη μου, πρὸς τὸ Δαφνὶ προχώρει παραχρῆμα.

Φ.—'Εκεῖ, ἐκεῖ ποῦ μειδιᾷ ἡ φύσις ἡ γελῶσα
ἅς τροχισθῇ, ὦ πάτερ μου, ἡ κοπερὰ σὰς γλῶσσα,
καὶ ρόδων ἀναπνέοντες καὶ πεύκων εὐωδίας
μὲ τόλμην ἅς ὀπλίσωμεν καὶ θάρρος τὰς καρδίας.

Δ.—'Οποῖοι δόλοι ἀληθῶς!... ὅποιον καρναβάλι!

Φ.—'Ακούω τὸν κορυθαλὸν εἰς τὸ Δαφνὶ νὰ ψάλλῃ.

Δ.—'Ἄνδρες πολυκτῆμονες μὲ ἀρετὰς σπανίας,
'Αρκάδες, Καλαβρυτινοί, βουνὰ τῆς Γορτυνίας,
ιδέτε με τὸν πλάνητα, τὸν ξένον ὁδοιπόρον,
τὸ θυμὰ δολορραφιδῶν πολλῶν καὶ διαφόρων,
τὸν ἐκ τῆς ἔδρας τῆς βουλῆς ἐσχάτως μεταστάντα,
καὶ τὸν ἀποχωρήσαντα ἐκ πάντων διὰ πάντα.

Φ.—Κι' ἐγὼ μὲ σὰς εἰς τὸ Δαφνὶ τὸ ἄκτι μου θὰ βγάλω
καὶ ἐκεῖ «τὰ ζῶα μου ἀργὰ» ἐνίοτε θὰ ψάλλω.

Δ.—'Ἄλλ' ὄχι, στάσου, κόρη μου...

Φ.— 'Ας σπεύσωμεν ἐγκαίρως.

Δ.—'Α! ὄχι...τὸ πλειότερον τῶν μασκαράδων μέρος
ἐφάνη ἀνθυπουργικὸν εἰς τὰς μετεμφιέσεις
καὶ ἐχειροτέρησε μ' αὐτὸ ἡ τοῦ Τρικούπη θέσις.

Φ.—Κι' ὁ Περικλῆτος τῷλεγε καὶ ἐγὼ τὸ εἶπ' ἀκόμη
μὲ σὰς πῶς εἶναι ἡ κοινὴ τῶν μασκαράδων γνώμη.

Δ.—'Αφοῦ τὸ λέγετε καὶ σεῖς λοιπὸν ἅς ἐπιστρέψω
καὶ ἴσως τὴν Κυβέρνησιν μὲ τούτους ἀνατρέψω.

Φ.—'Ω! ναί! ἅς ἐπιστρέψωμεν καὶ ἴσως μᾶς στέψῃ ἡ νίκη...
ἀλλ' ἂν δὲν βγάλῃ τίποτε καὶ τὸ μασκαράδικον
τότε καὶ πάλιν ἔρχομαι καὶ σὰς παραλαμβάνω
καὶ πᾶμε καὶ καθίζομεν εἰς τὸ Δαφνὶ ἑπ' ἄνω.

'Οταν δ' ἡμέρα κρίσιμος δι' ὅλους ἀνατελλῇ
μὲ παππαῖωναις τρίβομεν τὰ φλογερά μας
ἐγὼ δὲ κάμνω Σύλλογον ὁλόκληρον τὸ σπῆμα
τοῦ εὐεργέτου τῶν Ρωμηῶν Ζωρζῆ Δρομίου
καὶ ἀρπάζω τὸν Διευθυντὴν ἐκ τοῦ περιλήματος
καὶ ἀπολύω τοὺς τρελλοὺς ἐκ τοῦ φρενοκομείου
καὶ ἔξω φρενῶν τοὺς ὁδηγῶ ἐν σώματι εἰς 'Αθήνας
μὲ δᾶδας, μὲ βεγγαλικά, μὲ ξίφι' ὑπὸ μυροῦ
καὶ φέρω πῦρ καὶ σίδηρον καὶ ἀνοίγω μαρμαίον
'στὸ Κομητάτον, εἰς ἐμέ, καὶ 'στοὺς μηχανοκράτες

Δ.—'Ας φύγωμεν...ἅς μείνωμεν...ἅς γίνῃ ὅ,τι περὶ
καὶ ἐκτὸς ἡμῶν καὶ τοῦ θεοῦ κανεὶς ἅς μὴ μᾶλλον

Φ.—'Ω! ναί, ἅς ἱκετεύσωμεν τὸν παντεπόπτην Πῶν
νὰ ρίψωμεν τὸν τυραννον, τῶν 'Αγγλων, τὸν δυνατὸν
Καὶ τώρα εἰς τὴν ζώνην μου τὸ ξίφος ἀναρτῶ
ἐκφράζω τὰς προσήσεις μου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου.

Καὶ ὀλίγαις ποιικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Παππαῖωννου, τοῦ πρώτου ἀνατόμου,
σοφῇ ἀνατομία μ' εἰκόνας ἐξεδόθη,
ἐφόδιον σπουδαῖον τοῦ καθενὸς ἀτόμου.
καὶ οὕτω πῶς μεγάλον κενὸν ἀνεπληρώθη.
Τὴν συνιστᾷ εἰς ὅλους, εἰς ἱατροὺς καὶ μὴ,
μεγάλον τὸ βιβλίον, μικρὰ δὲ ἡ τιμή.

Τὴν αὐριον ἐκδίδεται καὶ ὁ 'Αρματολὸς,
ἀκμαῖος ὅπως πάντοτε καὶ εἰς ὅλα του καλὸς,
Θὰ ἔχ' εἰκόνα καὶ αὐριον σημαντικὴν πολὺ,
εἰς τὴν ὁποίαν φαίνεται πῶς καταπυρπολεῖ
τὸν στόλον τῶν 'Οθωμανῶν ὁ ψαριανὸς Κανάρης,
ὁ ἥρωας ὁ ἀτρόμητος, τῶν θαλασσῶν ὁ 'Αρης.

'Η τῆς 'Εστίας τῆς γνωστῆς λαμπρὰ πινακοθήκη,
ὅπου τῆς πρέπει ἔπαινος καθὼς καὶ χαρτζήλικι,
τὸ πρῶτον τεῦχος ἔβγαλε τοῦ μέρους τοῦ τετάρτου
μὲ γλαφυρότητα πολλὴν καὶ ἐπὶ καλλίστου χαρτῶν.
Περιλαμβάνει δὲ αὐτὸ εἰκόνας γυναικείας
πάσης χορείας, κομψότητος, φυλῆς καὶ ἡλικίας,
μὲ δύναμιν ἐκφράσεως καὶ ἀρρήτου καλλονῆς,
ἐξ ὅλων δὲ, ὡς φαίνεται, πρωτεύ' ἡ 'Ελληνίς.

'Εβγήκαν τὰ ποιήματα,
καὶ στείλετέ μας χρήματα.

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ 'στὸ σπῆμα μας πούναϊ κοντὰ 'στοῦ Σπῆματος
εἰς τῆς 'Εστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα καὶ ἀκόμη
σ' ὅλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδου.
Πρὸς τούτοις δὲ θὰ εὑρετε τὸ καθεὶς μας βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Βέλμπεργ καὶ τοῦ Μπὲν τὸ βιβλιοπωλεῖον.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆμα μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συναρτῶνται
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δὲ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαίμψι.